

absynt

preložila Kristína
Kováčik Bartová

HRDINA Z NOČNÉHO AUTOBUSU

ŇJALI Q. RAŮF

absynt

HRDINA
Z NOČNÉHO
AUTOBUSU
ŠNJALI Q. RAUF

Preložila Kristína
Kováčik Bartová

u. fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil
Fond na podporu umenia.

The Night Bus Hero by Onjali Q. Raúf

Text © Onjali Q. Raúf, 2020

Translation © Kristína Kováčik Bartová, 2022

Map & Symbol Illustrations © Pippa Curnick, 2020

Design, Layout, Cover & Portrait Illustrations © Zuzana Bartová, 2023

ISBN 978-80-8203-458-8

*Venované skutočnému Thomasovi – človeku,
ktorého som nemala odvahu spoznať – a všetkým,
ktorí musia prespávať na uliciach po celom svete.*

A pre mamu a Zaka. Navždy.

**„Možno nechcel byť ani tak milovaný, ako skôr
pochopený.“**

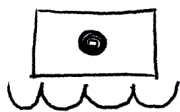
George Orwell

**„Vytvoriť domov pre ľudí bez domova... čokoľvek
na to svet povie, nemôže na tom byť nič zlé.“**

Vincent van Gogh

OBSAH

<i>Dva hady a školská polievka</i>	9
<i>Muž s vozíkom</i>	24
<i>Krádež na nástupišti číslo 1</i>	35
<i>Nekontrolovateľný vozík</i>	46
<i>Dva poklady</i>	59
<i>Špehúnske oči</i>	74
<i>Erosov chýbajúci luk</i>	86
<i>Skryté životy</i>	101
<i>V lese</i>	117
<i>Príbeh troch životov</i>	126
<i>Polícia</i>	135
<i>Herculove tabule</i>	145
<i>Chlapec, ktorý vykrikol: „Chyba!“</i>	158
<i>Útulok</i>	169
<i>Mačacia žena a Fortnum's Mason</i>	185
<i>Vojna o územie</i>	201
<i>Dopravná karta</i>	223
<i>Noční jazdci</i>	233
<i>Katedrála a polnočná omša</i>	243
<i>Muž s piatimi tvármi</i>	258
<i>Lavička hrdinu z nočného autobusu</i>	272

DVA HADY A ŠKOLSKÁ POLIEVKA

„HECTOOOOORRR! UŽ AJ PRESTAŇ!“

Zmeravel som, ruky mi zostali visieť nad veľkou misou svetločervenej paradajkovej polievky. Bola by to úplne obyčajná misa polievky, keby v nej neplával dlhý gumený svetlozelený had, vznášajúci sa priamo uprostred.

„HECTOOOOR! VARUJEM ŤA!“

Pomaly som sa otočil a nahliadol ponad plece. Uvidel som, ako všetky kuchárky, oblečené v modrých rovnošatách, na mňa zízajú s otvorenými ústami, pripomínajúcimi dvere, ktoré niekto zabudol zatvoriť. Všetci v jedálni zmeraveli. Teda všetci okrem pána Lancastra. Aj jeho ústa zostali otvorené a pripomínali veľkú čiernu dieru. Vedel

som, že čoskoro vybuchne, pretože tvár mu zružovela ako zadok paviána a začalo mu šklbať nosom.

„Neopováž sa,“ zasyčal a pritom zabodával pohľad do druhého gumeného hada v mojej ruke.

Oči som sklopil na druhého hada. Mal svetločervenú farbu, takmer rovnakú ako tá nanič polievka, ktorú uvarila pani Baxterová.

Mal som dve možnosti. Prvá bola nehodiť hada do polievky. Trest za zeleného hada by ma tak či tak neobišiel, ale možno by to nebolo až také zlé.

Druhá možnosť bola hada do polievky hodiť. To by Lancastra väčšmi naštvalo a Baxterku by to skutočne nasrdilo. No keďže je najhoršia kuchárka, akú sme kedy mali, zaslúžila by si to. Vždy na nás gáni s prižmúrenými očami a dáva nám najmenšie porcie dobrôt a obrovské naberačky toho, čo na svojom tanieri neznášame. Bolo načase, aby jej niekto dal lekciu. Navyše by to rozosmialo Willa a Katie, mojich dvoch najlepších kamarátov.

„NO TAK, BUDE TO?!“ okríkol ma Lancaster.

Pozrel som sa na Lancastra a s úškrnom na tvári hodil hada do misy. Keď druhý gumený had čľupol do polievky,

kde už plával prvý, celá jedáleň zhíkla. Paradajková polievka vyšplechla na všetky strany. Jedna časť s PLESKNUTÍM pristála na Baxterkinej hlave, ďalšia dávka VYCHRSTLA na líca inej kuchárky. Tretia porcia zasiahla Lancastrov nervózy nos a stekala po kvapkách na podlahu: kvap, kvap, kvap.

„BRAVÓ, MLADÝ MUŽ! TAK TY SI TO NAOZAJ SPRAVIL! POĎ SO MNOU!“

Mladý muž – tak ma ľudia volajú, keď sa na mňa skutočne hnevajú. Ako keby si od toľkej zlosti nevedeli spomenúť na moje meno. Vlastne ma už nikto nevolá normálne. Buď ma oslovia „mladý muž“, alebo zakričia „HECTOOOR“ takým podráždeným hlasom, že mi je hneď načisto jasné, že sú na mňa nahnevaní. Dokonca aj Will a Katie ma volajú iba „H“. Pravdupovediac, je mi to jedno. Kedysi mi to nebolo fuk, ale už sa tým nezaoberám. Niektorí ľudia sú takí hlúpi, že je jedno, čo si o mne myslia. Sú ako tie malé otravné mušky, čo okolo vás bzučia, keď sa snažíte jesť zmrzlinu. Najhoršie na tom je, že všetok najhlúpejší a najotravnejší hmyz z celej krajiny je práve v mojej škole.

Keď ma Lancaster vyvádza z jedálne, predstavoval som si, aké by bolo plieskať ľudí obrou mucholapkou. Pri odchode

som žmurkol na Katie a Willa – napokon, vyhral som našu stávkku –, no tak náramne sa smiali, že ma zrejme ani nevnímali.

„TAM SI SADNI A NEOPOVÁŽ SA ANI MUKNÚŤ!“ vyštekol Lancaster, ukazujúc na pohovku, na ktorej sa sedáva za trest po škole.

Lancaster je riaditeľ školy a niekedy premýšľam, či všetky tie certifikáty visiace na stenách v jeho kancelárii nie sú tajnými oceneniami za to, že je najhlúpejší a najotravnnejší riaditeľ v celej krajine. Zábavné je, že si myslí, aká je hlavička. Vždy ma sleduje a čaká, kým ma prichytí pri čine, iba aby mohol pred celou školou zarevať: „Hectooooor!“ Keď kričí, žily na krku sa mu zmenia z dvojrozmerných na trojrozmerné. Taktiež mi neustále dáva čudné varovania. Napríklad minulý týždeň ma vystríhal slovami: „Ešte JEDEN raz a poletíš zo školy takou rýchlosťou, že sa ti bude hlava krútiť ako slnečná sústava!“

Dnes zasa povedal: „Si TAKTO blízko od toho, aby som ti odsekol nohy, mladý muž! A čo potom z teba bude? Ha?! Budeš beznohý, veru tak!“ Ak sa chce Lancaster naozaj zbaviť mňa alebo mojich nôh, bude musieť byť šikovnejší. Dnes

mal šťastie, predpokladám, že ma mimoriadne pozorne špehoval. Avšak nevie ani polovicu z toho, čo robím, pretože jeho pasce vidím už z diaľky tisíc kilometrov. Ako vtedy, keď dal pri chlapčenských záchodoch nainštalovať miniatúrne kamery, vyzerajúce ako lesklé čierne chrobáky; myslel si, že ma prichytí, ako inkasujem splátku od tých, čo počas obeda nechcú skončiť s hlavou v záchode. Samozrejme, že som si kamery ihneď všimol. Každý deň do nich zakývam, keď prechádzam okolo, a svoje platby si vyberám vo vzdialenom rohu ihriska. Všetkým to vyhovuje. Nikto neskončí s hlavou v záchode a ja mám stály prísun sladkostí a vreckového od ustráchaných deciek.

Minulý rok Lancaster poveril školských prefektov, aby robili dozor počas obednej prestávky, a rozdal im na ozdobu veľké žiarivé odznaky. Ich úlohou bolo snažiť sa ma zastaviť pri mojich pokusoch potknúť žiakov, keď prechádzali okolo a v rukách niesli podnos s obedom. A tak som namiesto usoplcov potkýnal dozorujúcich prefektov, takže na druhý deň to už nikto z nich nechcel robiť.

„HECTOOOOR! POČÚVAŠ MA?!“ Lancastrov hlas ma vytrhol z mojej šťastnej spomienky, keď som nohou podrazil

Katie Langovou. Pri páde sa celá prekoprcľa a jej čili skončilo na polovici prvkov. „NECH TI ANI NENAPADNE, ŽE SI DNES NEPRÍDEŠ ODPYKAŤ TREST!“

Než mohol Lancaster pokračovať, školský zvonec začal drnčať, ako keby aj on mal dosť riaditeľových rečí. Zadržal som úšklabok, prikývol a pomaly – veľmi, veľmi pomaly – som sa vrátil do triedy. Keď som tam dorazil, všetci si už z tašiek vyťahovali pracovné zošity.

„Hectoor!“ zvolala triedna učiteľka Vergarová, pričom dvíhala triednu knihu a krútila hlavou. „Prečo musíš vždy prísť neskoro?“ spýtala sa a poškrabala si hlavu.

Pokrčil som plecami a zosunul sa na stoličku vedľa Rajesha. Vergarová pri pohľade na mňa zakaždým pokrúti hlavou a poškrabe si ju. Ako keby mala hnidy, a len čo sa objavím v triede, spomenie si, že ju to svrbí.

„No dobre, posad' sa,“ povedala a presunula sa k bielej tabuli so žiarivo zelenou fixkou v ruke. „Keď sme už konečne všetci tu, zopakujme si udalosti, ktoré viedli k Veľkému požiaru Londýna.“

Ticho som zastonal, keď som si uvedomil, že môj pracovný zošit je v zásuvke vedľa katedry. Niežeby mi to zvlášť

prekážalo. Sedel som a pozoroval, ako fixka v učiteľkinej ruke kreslí slučky písmen na tabuľu, pričom zanecháva lesklú zelenú stopu ako slizniak.

„Psssssst! Rajesh!“ zašepkal chlapčenský hlas z lavice pred nami, kde sedeli Robert a Mei-Li. Vedľa lakťa mi prištal malý papierik.

Než ho stačil Rajesh chytiť, schmatol som ho a otvoril. Bola na ňom smiešna kresba Vergarovej, zo zadku jej šľahali plamene, ako keby jej prdy zachvátil požiar. Nad obrázkom sa týčil nadpis „Ako sa SKUTOČNE začal Veľký požiar Londýna“. Ohromene som vzhliadol na Roberta. Netušil som, že šprt ako on bude mať odvahu nakresliť niečo také zábavné. Zvyčajne sú na lístočkoch, ktoré posielala Rajeshovi, matematické vzorce alebo odkazy typu „stretneme sa v knižnici pri oddelení chémie“. Vzápätí som si ponad Robertovo plece všimol, ako na mňa nervózne civie Karina. Zjavne išlo o jej kresbu, ktorú Robert iba posunul.

„Hectooooooooor. Nejaký problém?“

Rýchlo som papier zhúžval v rukách, ale bolo neskoro. Vergarová už stála pri mne.

„Daj mi to. Ihneď,“ ticho preriekla s hlavou naklonenou nabok.

Pozrel som na Rajesha, oči mu tak veľmi vyliezali z jamiek, až sa zdalo, že mu vyletia z hlavy a začnú krúžiť po triede. Potom som pozrel na Mei-Li a hlúpeho Roberta. Mei-Li sa mračila na Roberta a ten sedel vystretý ako lata a uprene hľadel na strop, akoby ho nikdy predtým nevidel. Karina tiež hrala mŕtveho chrobáka. Naštvané som na nich zazrel a podal kresbu Vergarovej.

Vedel som úplne presne, čo bude nasledovať, pretože Lancaster nie je jediný superšampión v hlúposti v našej škole. Vergarová je rovnako hlúpa, ibaže namiesto toho, aby sa ma snažila pri niečom prichytiť, predstiera, že je ku mne milá. To je jeden z trikov, ktoré používajú mimoriadne zákerní dospeláci, aby ste si mysleli, že sú vašim priateľom a nie nepriateľom.

Vergarová si prezrela obrázok a pokrútila hlavou. Opäť. „Ach, Hectoooooor! Sklamal si ma. Viem, že môžeš byť oveľa lepší.“

„Ale to som nebol ja! To Karina! Posunula to Mei-Li a Robertovi, aby to dali Rajeshovi!“

Karina si sťažka vzdychla a Robert pokrútil hlavou. Mei-Li otvorila ústa, ale než stihla niečo povedať, Vergarová sa sklonila a namierila na mňa ukazovák.

„NEOBVIŇUJ iných za SVOJE správanie,“ precedila cez zuby. „Táto kresba je dosť urážlivá a neslušná aj bez tvojho klamania. Kiežby si mi dôveroval natolko, aby si hovoril pravdu. Obávam sa, že OPĀŤ budeš musieť zostať po škole.“

Chcel som namietat', že som to naozaj nespravil – keby som to kreslil ja, bolo by to oveľa lepšie a zábavnejšie –, ale vedel som, že to nemá cenu. Vždy keď mi dospelí hovoria, aby som im dôveroval, viem, že je to tá posledná vec, ktorú by som mal spraviť. Dospelí pomáhajú iba ľuďom, ktorých majú radi, a ešte som nestretol ani jedného, ktorý by mal rád mňa. Okrem toho sa mi odjakživa darí všetkých sklamať, takže to nie je žiadna novinka.

Vergarová sa vrátila k bielej tabuli a položila nejakú otázku o Veľkom požiari Londýna. Mei-Li na mňa stále hľadela, tak som na ňu zagánil. Vzápätí sa odvrátila. Rovnako hrozí ako Lancaster a Vergarová sú obľúbenci učiteľov. Do danej kategórie patria Mei-Li aj Robert. Chalanov voláme šprti a dievčatá biflošky, ale všetci sú rovnako otravní.

Identifikovať ich je veľmi jednoduché, pretože keď nedostanú jednotku alebo vyznamenanie, správajú sa, ako keby nastal koniec sveta. A NIKDY si nezabúdajú spraviť domácu úlohu. Dokonca sú niektorí z nich takí trápni, že si vypýtajú úlohu navyše. Všetci sa tak ohromne podlizujú učiteľom, až im z toho zostávajú našpúlené ústa ako kaprom. Len choďte a presvedčte sa. Nájdite šprta alebo biflošku a uvidíte, že majú červenšie a našpúlenejšie pery ako ostatní. Nanešťastie nebudete musieť ísť ďaleko, pretože každá trieda v každej škole na tejto planéte má aspoň jedného žiaka tohto druhu. Obávam sa, že moja trieda je jedna z menej šťastných, pretože ich máme hneď troch. Traja hrozí podlizovači v jednej triede. Nočná mora.

Jedna z nich je Nataša, sedí hneď vedľa katedry a poskakuje na stoličke ako obria žaba zakaždým, keď vie správnu odpoveď. Potom je tu Robert, ktorý si myslí, že je rovnako zábavný ako bystrý, hoci neplatí ani jedno. Väčšinu času sa boja na mňa čo i len pozrieť, preto radšej predstierajú, že neexistujem. No a napokon je tu Mei-Li, ktorá je bezpochyby najhoršia a najpodlízavejšia zo všetkých šprtov a biflošiek na svete a najviac mi lezie na nervy.

Prišla do našej triedy minulý rok a učiteľia ju totálne zbožňujú aj napriek tomu, že nehovorí ako my a nosí si na obed smradľavé jedlá, napríklad svetlooranžové rezance zabalené v čiernom plaste. Lesklé čierne vlasy má vždy zviazané do konského chvosta, s ktorým švihne zakaždým, keď na niečo odpovie správne, a stále obhrýza koniec ceruzky, takže vyzerá ako prežúvajúca žirafa. Nikdy v teste nedosiahne menej ako deväťdesiat percent a drží rekord v počte ocenení za všetko, za čo táto blbá škola udeľuje ocenenie, a to všetko napriek tomu, že je tu nová. Určite by dostala aj cenu za dýchanie, keby existovala! Nikto, koho som dosiaľ stretol, ma tak veľmi nerozčuľoval.

Po hodine som išiel priamo do triedy pre žiakov, ktorí musia zostať po škole, a sadol si na svoje zvyčajné miesto v rohu miestnosti. Bol som tam iba ja. Opäť.

„Rád vidím, že si tu konečne načas,“ prehovoril Lancaster a položil pred mňa niekoľko čistých hárkov papiera.

Odpykávanie si trestu s Lancastrom je rovnako nudné ako pozorovať schnutie farby. Viem to potvrdiť, pretože som to raz naozaj musel urobiť. Posadil ma pred čerstvo natretú stenu a musel som čakať, kým zaschne. Zväčša ma